

pov.

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

Frederik Bojer Bové: Løftet om nyt og ukendt

Udgivet 13/08/2017 — af Frederik Bojer Bové

POV's filmanmelder Frederik Bojer Bové indleder i dag en ny, fast klummeserie med betragtninger om to debutfilm, *Danserinden* og *Fortiden foran os* samt en vurdering af en veterans nærmest historiske-klassiske stiløvelse, eventyrfilmen *The Lost City of Z*. Fra løftet om noget nyt til en stærk film bygget over gamle idealer.

Der er altid noget spændende over en debutfilm. Et løfte om noget nyt og ukendt.

Samtidig er netop debuten naturligvis sværere at forholde sig til som kritiker, for man starter forfra hver gang. Kritikken af en ny Woody Allen kan eksempelvis nærmest skrives på forhånd, man skal bare skifte lidt ud i plotbeskrivelsen. Omvendt kan det være lidt sværere at finde det vigtige, det personlige hos en debutant. Det, instruktøren selv bidrog med – ud over det, som hørte til den givne fortælling.

Mestendels sidder jeg i høj grad og noterer mig, om der er *noget* der. Noget nyt, noget anderledes. Nye tanker. Og mest af alt en *vilje* til at tænke nyt.

Danserinden

Med *Danserinden* gik der imidlertid ikke ret lang tid, før jeg så noget helt nyt. Stéphanie Di Giusto er en erfaren instruktør af kortfilm og musikvideoer, og når hun vil anslå en anspændt stemning, er man ikke i tvivl om, at der vil ske noget skidt, hvorfor jeg heller ikke har det dårligt med at afsløre en tidlig scene her.

“

Fordi vi selv er nødt til at udrede det, slår det så meget hårdere; vi stykker flere ting til, smerten, kramperne

Et udendørs badekar med en mand siddende deri. Kameraet trækker tilbage, musikken er truende. Et skud. Og så kommer det:

Billeder af skudhullerne i metalkarret, hvorfra rødt vand fosser ud. Et totalbillede af karret, nu uden mand. Vi ved, han er der, sunket sammen under overfladen. Men metallet skærmer. Og netop fordi vi selv er nødt til at udrede det, slår det så meget hårdere; vi stykker flere ting til, smerten, kramperne. Det er fantastisk.

Og hvad der er endnu mere spændende, så er det en generel tematisk ting i filmen. *Danserinden* er en biopic om Loie Fuller, der efter at have mistet sin far i Amerika, blev en fejret danserinde i Paris: Fuller skabte den såkaldte serpentiner-dans, hvor hun hvirvlede sin gigantiske kjole omkring sig og dannede drømmeagtige mønstre af stof, bevægelse, lys og farve.

Hun er ikke blot en pionér inden for moderne dans, men også inden for scenografi og brug af elektrisk lys, og tog ganske mange patenter på sine mange opfindelser. Hun havde et vildt liv, og filmen om hende mangler ikke drama.

Stephanie Di Giusto, La danseuse, Trailer - Canne...

En drøm. Det var det ord, der gik igen i de mange poetiske beskrivelser af hendes dans. F.eks. af digteren Mallarmé. Snart en blomst, snart en sommerfugl, kvinden og hendes kjole kunne omdanne sig til hvad som helst. På den måde blev kjolen på anden vis til en skærm for den unge nervøse kvinde, og som altid når der er en skærm, er det så meget mere spændende, hvad der er bag den.

Hvordan i alverden gjorde hun? (To pinde i kjolen og så mange kræfter, at hun nærmest ødelagde sin krop på det). Hvem var hun? (Det er sværere at svare på, den sky kvinde ligner til sidst nærmest Lou Reed med hendes ureglerlige hår og mørke solbriller). En *viscount*, spillet af Gaspard Ulliel, fanges også ind fra første gang, han ser hende, stirrer bjergtaget på den mærkelige dans. Han vil også ind bag skærmen, ind til kvinden; i typisk mandestil meget bogstavelig talt.

“

Gaspard Ulliel inkarnerer en samfundsklasses undergang med smil, overskæg og henslængte bevægelser

Det er ikke den mest uselvstændige debut, perioden interesserer mange franske instruktører i disse år, fra Arnaud Desplechin i *Esther Kahn* og til Bertrand Bonello i *House of Tolerance*.

Det er *fin de siècle*, overgangen fra den gamle verden til den nye. Loie Fuller er den nye verden, hun kommer fra USA med en drøm af farve, stof og elektricitet. Ikke skolet som en typisk danser, både for gammel, for indelukket og for ukvindelig. Gaspard Ulliel, som også spillede Yves Saint-Laurent i Bonellos *Saint Laurent*, er på sværdsiden den bedste i fransk film til den her form for dekadent androgyni, og han inkarnerer en samfundsklasses undergang med smil, overskæg og henslængte bevægelser.

Sangerinden Soko skaber også en fascinerende figur som Loie Fuller med kort hår, solbriller, og en arbejdsdrift der er ved at tage livet af hende.

Danserinden havde premiere sidste år på Cannes i sidekonkurrencen *Un Certain Regard*, og hvis Stéphanie Di Giusto kan lave flere film af samme kvalitet, bør hun snarest opgraderes til hovedkonkurrencen.

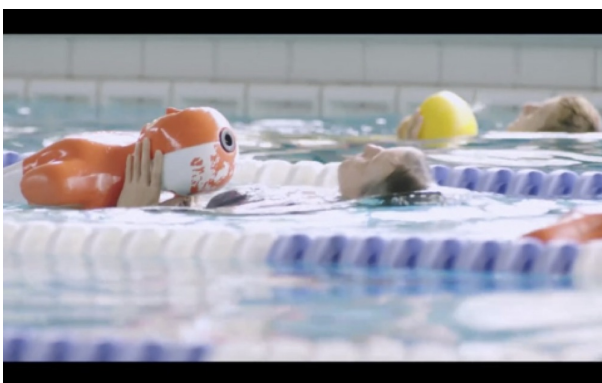
Hvis det er gode idéer i en relativt konventionel form, så kan det samme siges om franske instruktører som Jacques Audiard (*Profeten*, *Smagen af Rust og Ben*) og Olivier Assayas (*Skyerne over Sils Maria*, *Personal Shopper*). Og det er det niveau, vi nærmer os.

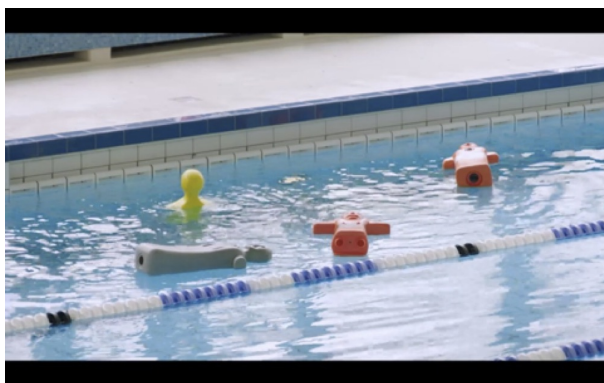
Fortiden Foran Os

I Nathalie Teirlincks *Fortiden Foran Os* mærkes det omvendt fra de første sekvenser, at vi her har at gøre med en debutant, vi skal lægge mærke til. Det visuelle sprog, og især klipningen, er forbløffende og en smule desorienterende. Jeg missede nogle detaljer omkring plottet, som jeg sidenhen måtte gå tilbage og genopdage.

Men *Fortiden Foran Os* er så fascinerende og gennemtænkt, at den også er mere end et gensyn værd. Filmen om escort-arbejderen Alice er en af årets bedste debutfilm.

Der er en lille sekvens i en svømmehal, der fungerer som en miniudgave af filmens fortællestrategi: Vi ser et glimt af to børn svømme ved hjælp af skumfigurer, men to klip senere ligger figurerne i vandet uden børn. Er de druknet? Det er de naturligvis ikke, men det er i og for sig det, billederne fortæller os.

FIGUR 1 & 2. TO BILLEDER, OG EN IMPLICIT FORTÆLLING.

Det er på den vis, vi stykker filmens helhed sammen af delelementer, hvoraf mange også er desorienterende. Det er en strategi, der ligger fint i tråd med feministisk filmteori, der ofte har peget på hvordan kvindekroppe også bliver fragmenteret og splittet op, så kropsdelene kan vises på den mest udstillende måde.

Alices krop udstilles også, men på en anden måde. Konstant ser vi hende med øjenmaske, tandbeskyttere, i færd med at vaske og smøre ind. Bevaringsarbejdet stilles i centrum. Til andre tider popper en kropsdel, der som regel mest vises i seksualiseret version, ind i en sekvens der intet har med sex at gøre, som når Alice bliver sur på sin mobiltelefon, mens hun er i nattøj.

FIGUR 3. POINTEN MED DEN HER KOMPOSITION ER SKUFFEN OG HÆNDERNE. PROMISE.

Og det er ikke bare Alices kunder, der bruger hendes krop. Selve plottet omhandler hendes forhold til hendes far og hendes søn. Sønnen især stiller krav til hendes krop, når han skal holdes i hånden på gaden, og når han vil efterligne hendes hårfarve.

 “

Faktisk lader Alices tiltrækning af escort-rolle i nogen grad til at hænge sammen med, at hun i princippet her for en gangs skyld selv har solgt sig, selv har *valgt* at blive objekt

Det er en mere fundamental provokerende pointe, som ikke bare fortæller, at sexarbejde objektificerer og brugsliggør kvindekroppen, men som finder samme proces i alle andre aspekter af samfundet.

Ja, faktisk lader Alices tiltrækning af escort-rolle i nogen grad til at hænge sammen med, at hun i princippet her for en gangs skyld selv har solgt sig, selv har *valgt* at blive objekt – hvilket hun

såmænd også er alle andre steder i samfundet, bare uden at hun selv har bestemt det.

Dermed ikke sagt at filmen er en hyldest til sexindustrien. Det er et komplekst portræt af en kompleks kvinde, spillet fremragende af Evelyne Brochu. Det er et tankevækkende stykke kunst om køn, krop, ansvar og tab. Det er en af de mest spændende film i danske biografer i år. Vi får forhåbentlig meget mere at se fra Nathalie Teirlinck, og så skal det også fremhæves, at filmen er co-produceret af danske 41Shadows, og at klipningen er af Molly Marlene Stensgaard, **Morten Egholm** og Frederik Strunk, ligesom produktionsdesign er af Charlotte Bech.

Dansk film har en del at være stolt af i den her forbindelse. Omend vi omvendt også snart må spørge os selv, at når vi tydeligvis har alle delementerne – fantastiske instruktører, skuespillere, fotografer, klippere, lydfolk, scenografer, producenter – hvorfor det så er i film som *Fortiden Foran Os* og Shahrbanoo Sadats *Wolf and Sheep*, at det for alvor rykker? Kan vi snart få monteret elementer sammen til en lige så stærk helhed i en film udelukkende skabt i det danske system?

The Lost City of Z

James Gray er bestemt ikke nogen debutant; han har lavet film i over tyve år siden *Little Odessa* i 94. Men hans nyeste værk er så anderledes end hans tidligere, at det nærmest kan være det samme. Gray er vor tids store New Yorker-filmskaber, og han har dykket ned i utallige af byens subkulturer, fra russiske jøder over jernbanevesenet og politiet og til russiske jøder – han er selv af russisk-jødisk afstamning, og det går lidt igen i hans filmografi. Og for første gang siden *The Yards* fra 2000 er Joaquin Phoenix ikke med i hans film. Hele kritikerapparatet skal indstilles på ny.

“

hans sidste par film dyrker han modlys, blafrende stearinlys, spejle; billeder forvrænges, lys flagrer på Charlie Hunnams ansigt. Det klæder ham

Med *The Lost City of Z* er han pludselig rykket helt væk fra storbyen og ud i vildniset. Filmen fortæller den virkelige historie om Percy Fawcett (Charlie Hunnam), der i tyve år fra 1905 til 1925 gentagne gange rejste ind i Amazonas, på jagt efter en forsvunden by han postulerede var derinde.

Filmen om ham er en storfilm af den gamle skole, optaget på 35 mm, med et gyldent lys som i gamle film og med storslåede billeder dels fra Sydamerika, dels fra mudderet i den tid hvor Fawcett kæmpede i Første Verdenskrig. Det er episk, som de nærmest ikke laves længere, og som Gray aldrig har haft lov til at lave det før.

Gray er blevet mere og mere utydelig med årene. Film som *The Yards – Banemænd* og *We Own the Night* var film noir, hvor grænserne mellem lys og skygger stod knivskarpt. Men i hans sidste par film dyrker han modlys, blafrende stearinlys, spejle; billeder forvrænges, lys flagrer på Charlie Hunnams ansigt. Det klæder ham.

The Lost City of Z International Trailer #1 (2017) | ...

Der har altid været noget lidt ubestemmeligt over James Gray, som til tider arbejdede imod hans tematikker – f.eks. var pointen i *The Yards*, at figuren spillet af Joaquin Phoenix, aldrig ville passe ind i familien Mark Wahlbergs karakter tilhørte; dertil var de for forskellige. Men i *We Own the Night* spillede de to skuespillere så brødre, fordi de jo tydeligvis ligner hinanden...

Joaquin Phoenix var James Grays perfekte muse, hans lidt ubestemmelige etnicitet gjorde ham nogenlunde troværdig både som *hispanic*, polak og russisk jøde. Charlie Hunnam er anderledes, tydeligt angelsaksisk, stærk og solid i kropsfremtoning.

Men man mærker et ubehag over den engelske klassestruktur, han ikke passer ind i, og længslen efter det ukendte vilde. Det er længslen efter at komme fri fra den verden han er fanget i, en længsel som egentlig altid har været hos Gray, og som nu ses tydeligt i billedernes konstante tippen over i det udtværede. Rent visuelt er det også mere og mere en kamp mod alle definitioner i de analoge og flimrende billeder. Det er stærkt. Det er ganske romantisk. Det er absolut ikke tidsvarende.

“

The *Lost City of Z* er en stærk film, bygget over gamle idealer. For enhver med de drømme og tilbøjeligheder er det en storslået og berusende oplevelse

Efterhånden antager James Grays filmkarriere en romantisk, heroisk karakter på højde med hans hovedpersons rejse mod den hemmelige by. Han var blot 25 år, da han instruerede sin debut og vandt en Sølvløve for Bedste Instruktion. Fire gange har han været i Cannes, franskmændene elsker ham. Kritikerne elsker ham også. Men ikke ret mange af hans film har givet overskud, og der er altså også noget ret så gammeldags over hans visuelle stil.

The Lost City of Z var kørt i stilling som en oscar-basker, men fik naturligvis ikke en eneste nominering. Og solgte heller ikke vanvittig mange billetter. Det er efterhånden lige så tragikomisk som Fawcetts konstante rejse op af floden. Det er synd, for *The Lost City of Z* er en stærk film, bygget over gamle idealer. For enhver med de drømme og tilbøjeligheder er det en storslået og berusende oplevelse.

Topfoto: Fra filmen.

Danserinden

Premiere: 10.08.2017

Originaltitel: *La danseuse*

Genre: drama

Copyright og fotos: Another World Entertainment

The Lost City of Z

Premiere: 10.08.2017

Originaltitel: *The Lost City of Z*

Genre: action, adventure

Copyright og fotos: UIP

Fortiden foran os

Premiere: 10.08.2017

Originaltitel: *Le passé devant nous*

Genre: drama

Copyright og fotos: 41shadows

Kan du lide POV formatet, så skulle du tage at [klikke her og like vores Facebook-side](#). Her får du også alle links til vores nye artikler. Del os gerne med andre. Du kan også tegne et abonnement til 20 kr. om måneden via PayPal under 'Hold POV.International i live' eller via din netbank. Vores kontonummer er: 3409 12107307. Du kan også donere til hele POV.International via MobilePay på 40 12 19 68. Vi udkommer uden annoncer og modtager ikke mediestøtte.

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12.1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

#FILM

DANSERINDEN

FORTIDEN FORAN OS

JAMES GRAY

NATHALIE TEIRLINCK

STÉPHANIE DI GIUSTO

THE LOST CITY OF Z

ANBEFALET TIL DIG

Karen Hammer:
The Lost City of Z

Karen Hammer:
Patriarken

Kinok: Nye lys,
nye lån, migration
og minoriteter

F Ø L G O S

Synes godt om

Del

47 tusind personer synes godt om dette. [Opret en profil](#) for at se, hvad dine venner synes godt om.

Follow @pointofviewint

H O L D P O V I N T E R N A T I O N A L I L I V E

POV er en uafhængig platform for oplysning, debat og kritik. Vi modtager ikke mediestøtte, bruger ikke reklamer og har ikke nogen betalingsmur.

Alle tekster på POV er gratis tilgængelige ud fra en overbevisning om behovet for kvalitet, videndeling og perspektivering i en tid præget af fake news og jagten på klik. Vi vil gerne kunne læses af alle - også dem, der ikke har mulighed for at betale.

Hvis du nyder at læse os, kan du støtte ved at abonnere, støtte os med et enkelt beløb eller støtte den enkelte skribent via deres info-bokse.

Sådan kan du støtte os:

MobilePay

40 12 19 68

Bankoverførsel

Reg. nr. 3409 Kontonr. 12107307

PayPal

Herunder kan du melde dig ind hos os via Paypal, så dit månedlige støttebeløb bliver trukket automatisk. Det kan vi endnu ikke med MobilePay, men den mulighed kommer snart.

Donations-niveau
Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Abonner

Q U I C K P O V

16/06/2017

POV's Dansk Vestindien-kalender – juni-august 2017

21/08/2017

Da Venligboerne tog til Pride

12/08/2017

Lars Luplau: Køkultur eller røvhulskultur?

10/08/2017

Red den danske kultur – festtale til Kulturmødet på Mors

08/08/2017

Tillykke Dustin Hoffman

N P R O V E R S K R I F T E R

- How To Tell If Watching The Eclipse Damaged Your Eyes
- Full Text And Analysis: Trump's Address On Afghanistan, Plans For U.S. Engagement
- List Of Charities Shunning Trump's Mar-A-Lago Resort Keeps Growing
- With Court's OK, Chile Relaxes One Of The World's Strictest Abortion Bans
- PHOTOS: The Day The Eclipse Came To America

B B C O V E R S K R I F T E R

- Triple talaq: India court bans Islamic instant divorce
- Trump rules out Afghan troops withdrawal
- Italian quake on Ischia kills two women

- Pound coin gag scoops best Edinburgh Fringe joke award
- Australian zoo welcomes rare white koala

◀ [FOREGÅENDE](#)

Et blændværk af citater

[NÆSTE](#) ▶

**Essay: Om at blive
opslugt af en tidslomme
på en ganske almindelig
dag**

SENESTE INDLÆG FRA

Boganmeldelse: Özlem Cekic, dialogkaffe og brobyggeri

Özlem Cekic har skrevet en bog om det
brobygningsprojekt, hun har brugt

POV's Dansk Vestindien-kalender – juni-august 2017

POV International vil løbende gennem 2017
offentliggøre en kalender over udstillinger,
foredrag

Karen Hammer: Patriarken

"Nu har jeg fået fingrene i en film fra New Zealand
–

Kinok: Nye lys, nye lån, migration og minoriteter

Der er noget flygtigt over de digitale billeder, selv i
dag hvor

Peter Bastians sidste ord

Den 27. marts 2017 døde Peter Bastian. Alt for
tidligt stoppede hans

SØG

All rights reserved. Designed by **Withemes**